

Sanctus

- et magasin, som beskriver liberal katolsk kirke

Nr. 24 — oktober 2013

liberal katolsk kirke i Danmark

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød
Tlf: 6131 9193; mail: birgit@lkk-dk.dk

Præst:

Kenneth Christensen (se nedenfor)

Biskop CW Leadbeaters ora- torium, Roskilde

Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen
Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde
Tlf: 7227 6727; mail: kenneth@lkk-dk.dk

Helligåndskirken, København

Ansvarshavende biskop:

Uffe Børjesen
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg

Menighedsrådsformand:

Susanna Bang
Galgebakken Neder 10-7, indg. B, 2620 Albertslund
Tlf: 5170 7034; mail: sbang@comxnet.dk

Kasserer og øvrigt menighedsråd:

Simone Andersen
Brumleby 103, 2100 København Ø
Tlf: 8161 9320; mail: simone.andersen@comxnet.dk
Rita Frim
Voldparken 9, 2700 Brønshøj
Tlf: 6019 7537

Center Skt. Rafael, Midtjylland

Ansvarshavende præst:

Heinrich Nielsen
Roevej 6, 8643 Ans By
Tlf: 2625 1848; mail: heinrich@lkk-dk.dk

Sankt Maria Kirken, Aalborg

Ansvarshavende diakon:

Karin Joy Wolff
Holmevej 6, 9490 Pandrup
Tlf: 4059 4440; mail: karin@lkk-dk.dk

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Ansvarshavende præst:

Mogens Blichfeldt
Randersvej 90, Bendstrup, 8544 Mørke
Tlf: 8699 7707; mail: mogbli@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 4284; mail: dorte@lkk-dk.dk

Kasserer:

Finn Andersen
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 5030; mail: finn@lkk-dk.dk

Center Skt Knud, Sydsjælland Regionalbiskop for Danmark

Uffe Børjesen (se ovenfor)

Center Skt. Mikael, Fyn

Ansvarshavende præst:

Natascha Høyer
Walkendorffsvej 88, 5700 Svendborg
Tlf: 2238 8244; mail: natascha@lkk-dk.dk

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand (se ovenfor)
Simone Andersen, kasserer (se ovenfor)
Susanna Bang (se ovenfor)
Birgit Adelsteen Ljungdahl (se ovenfor)

Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke
i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt:
februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Simone
Andersen, simone.andersen@comxnet.dk

Artiklerne udtrykker forfatterens holdning

Kirkens webadresse:

www.lkk-dk.dk
Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

7-9-13 – en historisk dag i LKK's historie

Af Kenneth Christensen

Den 7. september 2013 skinnede solen over Bagsværd Sø. Den milde *indian summer* fyldte luften glæde, men i et særligt hjørne af Aldershvile Slotspark med den maleriske slotsruin som kulisse var forventningerne spændt til bristepunktet. 72 mennesker og en brudgom sad og ventede forventningsfuldt på, at cellisten skulle begynde på Wagners festlige brudemarch, som et tegn på at den pragtfulde hvidklædte brud ville nærme sig med sin far og en brudepige.

En vielse er altid en umådelig dejlig begivenhed, hvor alle har lagt sit yderste i at alt skal være så smukt som muligt. Og at have det privilegium at få lov til at smede det forelskede par sammen er altid

en fantastisk oplevelse. Og dog var dette bryllup helt specielt. Det var nemlig det første i Danmark, hvor en vielse foretaget i liberalkatolsk regi havde juridisk gyldighed. Da parret var blevet gift, var det også blevet gift i samfundets øjne.

Endelig er det slut med at fortælle vordende brudepar, at før de kan blive gift hos os, skal de lige omkring rådhuset og blive gift først. Det har altid været en akavet situation. Som om vi ikke var en rigtig kirke, da vi ikke havde vielsesbemyndigelse ligesom alle de andre kirker. Endelig

behøver liberalkatolikker kun at holde styr på en bryllupsdag. Det verdslige og det åndelige er forenet. Som i himlen således også på jorden.

Påske 2014 i Stockholm

Til næste år bliver påsken afholdt et internationalt arrangement i Stockholm, hvor hele påskemysteriet bliver rullet ud fra skærtorsdag og afsluttet med subdiakonordinationer 2. påskedag. De seneste år har vi fejret påsken som en lokal begivenhed,

men til næste år har vi altså mulighed for at fejre den sammen med venner og kirkefolk fra udlandet.

Næste nummer af Sanctus kommer I der mere information, men allerede nu kan man altså skrive det ind i kalenderen.

Biskoppens spalte

Af Uffe Børjesen

Jeg har med glæde og interesse læst Karins artikel i sidste nummer af Sanctus om to kirker i én. I en perfekt verden ville der ikke være uoverstigelige uoverensstemmelser mellem dig og mig, dit og mit, og rigtigt og forkert – i hvert fald ikke i et omfang, som ville gøre det problematisk at arbejde sammen med hinanden.

Men indtil verden er perfekt må vi væbne os med tålmod og hver især vurdere, hvornår og hvordan vi selv kan medvirke til at skabe konstruktive relationer, i hvilke Kristus kan tage bolig, og derved bringe Kristi kærlighed til den klode vi har et fælles ansvar for!

LKK's historie har haft mange større og mindre knopskydninger – delinger – eller udsondringer. Set fra et helikopterperspektiv er det vel ret naturligt og kan sammenlignes med en almindelig familie, som lever under samme tag. På et tidspunkt bliver medlemmer af familien ældre – bliver teenagere – og ønsker mere plads, mere frihed og større selvbestemmelse.

Henover LKK's snart 100-årige historie har dele af kirken valgt at frigøre sig i en enten mere liberal eller mere konservativ retning. Forbløffende nok anvender langt ho-

vedparten stort set den samme liturgi og styreform. Der hvor de hver især adskiller sig er i deres praksis.

Nogle mener, at deres særlige praksis er i bedre overensstemmelse med ”det oprindelige LKK”. Andre mener, at deres praksis er en forbedring af den praksis, der var i ”det oprindelige LKK”. Og begge dele kan være rigtigt. Alt i alt en helt naturlig proces, i mine øjne! Om det er muligt – igen – at finde sammen om kirkens egentlige formål er så et andet spørgsmål.

Man må forstå at LKK, både nationalt og internationalt, udgør en række juridiske enheder som beskriver de forskellige fraktioner af LKK ud fra en juridisk synsvinkel, og ikke beskriver den ånd og samarbejdskultur der er tilstede i den enkelte gren af LKK.

Idet følgende vil jeg prøve at skitserer hvad jeg kan få øje på af overvejelse i forhold til et tættere samarbejde. Noget af det første det ville være godt at afklare er spørgsmål som f.eks.: Hvad er det vi indbyder til? Hvordan vil vi gerne fremstå? Hvilke midler vil vi anvende – og stå ved at anvende?

Med hvilke redskaber vil vi gerne skabe forandring?

- Manipulation (skjult magtkamp)
- Pression (magtudøvelse)
- Overtalelse (magtkamp via diskussion)
- Ved eksemplets magt (walk the talk)
- Ved at fastholde etiske grænser i forhold til ansvar og selvbestemmelse i vores kommunikation – og i vore relationer (frisættelse til selvstændighed og frit valg)

Når hele den del af historien er faldet på plads kan man tage hul på spørgsmål som: ”Øj, kan vi noget sammen?”. Hvad har vi af ønsker, hvad er der af hurdler og hvor ligger løsningerne? Næste skridt bliver noget i retning af at skabe enten *fællesskab* eller *fælles fodslaw*, hvor de væsentlige spørgsmål nok vil handle om, hvem der definerer samarbejdsformen og samarbejdets indhold.

Skal samarbejdet handle om at deles om præsteskab ved kirkens altre og/eller at dele holdninger og motiver? Formålet med en proces som den der tænkes hér er

- At skabe kultur
- At stå ved egne motiver og behov
- At skabe form, der inviterer til indhold

I ethvert samarbejde er det nødvendigt at have redskaber til at skabe en kultur mellem de enkelte parter i et samarbejde. Hvilke kvali-

teter skal der til for at samarbejde?

- Ønske om at skabe en fælles kultur
- Et motiv i retning af at ville skabe bedre kår for kærlig livs-udfoldelse på denne klode
- En evne til at skelne mellem personlige ambitioner og principielle holdninger
- At kunne mærke om en udviklingsvej ”har hjerte”

Juraen i et organisatorisk set tætere samarbejde mellem f.eks. LKK i Sæby og LKK i Aalborg har en række formalia, hvor de respektive bispesynoder har det sidste godkendende ord. På det lavpraktiske plan skal den ansvarshavende for et kapel, eller kirkecenter, have sin biskops tilladelse til at indbyde præsteskab fra andre kirker til at tjene ved kirkens altre.

Billedligt talt er kirkens jura den grundlæggende ramme om et samarbejde; skelettet eller strukturen. Vores samarbejde i denne struktur er det som udsmykker skelettet, og det er os, som i kraft af hvad vi byder ind med til samarbejde, der giver skønhed og liv til skelettet.

Som jeg kan se det er der mange muligheder inden for den ramme, som kirkens jura udgør, for at skabe nye samarbejder – hvis det er det vi gerne vil!

Stefan Brauer er gået ind i lyset

Af Kenneth Christensen

Den 18 juli tog vi afsked med en kær ven til kirken i Danmark. Landsbykirken i Hov i Skåne var fuld af venner og familie, da biskop Sten-Bertil forrettede begravelsesceremonien på smukkeste måde akkompagneret af den fineste pianomusik, som Stefan øjensynligt selv havde valgt efter sin bortgang – se næste artikel.

Som søgende og dybt spirituelt menneske med TM, reiki healing og studier i østerlandsk mystik i bagagen kom han første gang til LKK i 1999 i Göteborg, hvor Sten-Bertil celebrerede. Han fortalte efterfølgende til sin kone Eva Åkesson om, hvor usædvanligt intensivt han oplevede energierne til forskel fra alle tidligere oplevelser i den svenske kirke.

Han og Eva var faste deltagere i Sophiakirkens tjenester fra foråret 2001 og deltog i Sommerskolen på Baunehøj Efterskole samme år. Her oplevede de et afgørende øjeblik, da den daværende præsiderende biskop Johannes van Alphen erklærede at ”There is no such thing

as sin!” Ved nogle af de arrangerede workshops fik man mulighed for at prøve at svinge et røgelseskar og tænde lysene på alteret. Da Stefan skulle tænde alterlysene strømmede tårerne ud fra ham, så stærk var oplevelsen at nærme sig altret. På denne sommerskole blev han og Eva døbt og Stefan konfirmeret.

Lige efter sommerferien samme år blev Stefan optaget som altertjener og var herefter sammen med Eva en vigtig og trofast medarbejder i kirken i København i de følgende år, både som kirkeopstiller og altertjener, mens Eva spillede på orglet.

Hver anden uge tog de sammen med Agneta Ljungberg rejsen fra Skåne til København for at tjene. I denne periode modtog Stefan de mindre ordinationer og op til diakonordinationen.

De glade dage og det muntre samarbejde blev dog truet af splittelsens mørke skygger, som trak op i horisonten. I løbet af 2004 var den liberalkatolske kirke blevet delt på spørgsmålet om kvindelige præ-

ster. Sverige var gået med i den progressive bevægelse, mens Danmark søgte at træde vande. Og en regnvåd lørdag i december blev undertegnede ansvarshavende præst i København ringet op af den præsiderende biskop Ian Hooker i Australien og stillet det ultimatum, at enten skulle Stefan og Agnetas adgang til at arbejde ved altret blokeres, eller også ville præsten blive suspenderet.

I den weekenden var ovre havde biskop Ian Hooker ikke flere præster i Danmark under sig. I protest mod suspensionen havde alle sagt fra over for biskoppen.

Få uger efter denne begivenhed blev liberal katolsk kirke i Danmark reorganiseret, og Helligåndskirken, som blev Københavns nye menighed stiftedes hjemme i Stefan og Evas køkken. De følgende måneder valfartede en gruppe liberalkatolikker over broen fra København til Lund for at fejre messen i det kir-

kerum, som blev skabt hjemme hos Stefan og Eva.

Da Helligåndskirken blev etableret i København genoptog Stefan og Eva besøgene i København. Da Stefan i maj 2006 ordineres til præst i Petersgårdens kirke i Lund, er der da også en stor delegation af gamle venner fra Danmark med. Herefter fik vi i København også glæde af ham som celebrant.

De seneste år var helbredet desværre ikke med Stefan, og hans tilværelse besværliggjordes af stadige smerter, hvilket gjorde det umuligt at holde regelmæssige offentlige tjenester. Men hans spirituelle søgen standsede aldrig.

En alder af 61 år fik han et hjerteanfald. Nu er Stefan fri for den jordiske krops begrænsning, og tilbage har vi blot aftrykket fra hans færden og de gode minder. Et dybt spirituelt menneske er taget hjem for at fortsætte det gode arbejde. Vi ses igen!

En gave

Af Eva Åkesson

Stefan døde fredag den 28. juni. Det var hjerteinfarkt og det gik meget hurtigt.

Min datter Susanne og hendes mand Anton ændrede omgående ferieplaner og kom ned fra Eskilstuna, så de var hos mig allere-

de fredag aften. En uvurderlig støtte.

Lørdag formiddag deltog jeg på afstand i den rekviemmesse, som Evert holdt i kapellet i Härjedalen. Om aftenen var jeg stadig opløftet af dette, men alligevel træt, ked af det og stresset af alt det, der skulle

beslattes i forbindelse med begravelsen. Jeg valgte at gå en lang tur alene langs leddene ved havet. Jeg skiftesvis græd og tænkte, indimellem lykkedes det mig at fokusere på alt det, der var at være taknemmelig for.

Jeg tænkte bl.a. på musikken til begravelsen. Mandag skulle jeg jo kontakte Linn, som jeg ville bede om at spille.

Jeg vidste, at man kan vælge at have indspillet musik, men hvad?

Stefan var meget musikinteresseret, og der fandtes et bredt spektrum af muligheder.

Måske jazz? Jaques Laussier? Jan Johansson? The Real Group?

Guitar? Det var jo hans eget instrument! Men hvad?

Noget mere åndeligt? Måske Pie Jesu fra Fauré's Rekviem?

Eller ligefrem Beatles? Stefan kunne hver eneste takt i deres produktion, men jeg havde jo ingen anelse. Jo, måske fandtes der en sang der hed "Let It Be"?

Men nej, selvfølgelig, jeg vidste det jo! Den langsomme sats fra Beethovens Pathétique sonate! Det var Stefans favoritkomposition, ud af alle kategorier. Han blev altid meget berørt, når han hørte den, fik tårer i øjnene. Vi hørte den så sjældent, præcis derfor – det var næsten hellige stunder.

Dejligt, nu vidste jeg hvad der skulle være det centrale musikstykke. Og mere behøvedes nok ikke, bortset fra salmer og stille meditativ musik af en eller anden slags. Jeg vendte hjemad, styrket og lettet.

Da jeg åbnede yderdøren, strømmede musik imod mig – den langsomme sats af Beethovens Pathétique sonate!

!?!?

Hvor kom musikken fra?

Det viste sig, at den kom fra min svigersøns pc. Han sad med den ved køkkenbordet, og da jeg spurgte ham svarede han: "Jeg fik et stykke musik ind i hovedet, jeg genkendte det, men kunne ikke komme på hvad det var. Så jeg satte mig ved pc'en for at finde ud af det."

Dette var i sig selv en stor gave, men der skete endnu mere:

Næste dag, søndag, deltog jeg på afstand i den rekviemmesse for Stefan, som blev holdt i Stockholm. Og så fik jeg en stærk impuls til at gå i kirke her. Mærkeligt, jeg plejer ikke at komme i kirken, kun når jeg synger i kirkecoret. (Min gudstjeneste er normalt at gå ud i naturen og fylde mig med den og udtrykke min taknemmelighed.) Og nu, efter rekviemmesse både lørdag og søndag??

Jeg fandt en avis, og se: ”Stille messe” i Hovs Kyrka klokken 18.00 søndag aften. Det sker kun den sidste søndag i måneden og viste sig at være helt perfekt. Jeg havde allerede bestemt mig til, at begravelsen skulle foregå fra Hovs Kyrka, der var Stefans favoritkirke her i sognet. Og meditere skulle jeg alligevel, så hvorfor ikke? Og en god lejlighed til at tjekke, at kirken virkelig føltes ”rigtig” til begravelsen. Susanne og Anton gjorde mig selskab.

Det var Linn, der spillede, vidunderligt smukt meditativt på flyglet. Bagefter gik jeg hen til hende for at spørge, om hun kunne tænke sig at spille til begravelsen. (Jeg havde jo alligevel tænkt mig at kontakte hende om mandagen.)

Javist, hun havde truffet Stefan og var til og med indstillet på at ofre nogle feriedage, hvis det blev

nødvendigt. Så spurgte hun, om der var nogen speciel musik, jeg havde tænkt mig. Jeg svarede at jeg ikke havde tænkt helt færdig endnu, men jeg vidste en ting: den langsomme sats af Beethovens Pathétique sonate.

Da stivnede Linn, spærrede øjnene op, trådte et skridt tilbage og udbrød:

”Det ... er ikke sandt!”

Så fortalte hun, at hun samme dag, da hun skulle forberede sig til aftengudstjenesten, pludselig stod med noderne til Pathétique sonaten i hånden. Forundret, for det var længe siden, den havde været fremme. Skulle hun spille den nu?? Det kunne muligvis være rigtigt, men?

Så kom en tydelig følelse til hende: Hun skulle spille den, men ikke nu.

Til billedet hører, at Stefan og jeg mange gange har talt om vore forestillinger om døden, og om livets fortsættelse efter døden. Tanken findes jo ekstremt stærkt og tydeligt inden for LKK. I foråret havde vi også deltaget i et ”tele-course” fra IONS i USA med titlen ”Death Makes Life Possible: Mapping Worldviews on the Afterlife” og havde der fundet overraskende meget videnskabeligt belæg for tanken. Men alligevel, er det bare noget vi tror? En illusion, som vi skaber til at trøste os med i

dette liv? Har skeptikerne ret, når de hævder, at livet er definitivt slut når vi dør?

Vi blev enige om, at det ville være rigtig fint, hvis den af os, der gik over grænsen først, kunne give sig til kende og på en tydelig måde tilkendegive, at det er sådan cirka som vi tror.

Nu valgte Stefan (eller muligvis en anden velvillig åndelig kraft) at anvende det smukkeste, han vidste for at formidle sit budskab. At det er sådan, er min personlige tolkning, baseret på en stærk intuitiv overbevisning. Han fik to mennesker, der intet anede om hans præferencer, til at hjælpe sig. Dermed kan det ikke affærdiges som mit eget hjernesvind.

Der findes selvfølgelig flere muligheder for fortolkning, og jeg er åben for dem også. Alligevel vælger jeg at forholde mig til det, der skete, som til en vidunderlig gave, ikke bare til mig men til os alle.

Den indre side af de kristne højtider — advent

Af CW Leadbeater — oversat af Bent Christensen

Hos os såvel som hos de romersk-katolske kirker og kirkerne i England er adventssøndag at ligne med kirkernes nytårsdag. Østkirken har den samme skik, men de holder fast ved den ikke-reviderede kalender eller tidsregning og begynder alle deres højtider tolv dage efter os andre.

Den første store fest i kirkeåret markerer Kristi fødsel, der svarer til og belærer os om den første af de store indvielser. Men kirken har i

sin visdom beordret, at der forud for hver af de større højtider skal være en forberedelsestid, og forud for julens højtid har vi derfor adventperioden – der i virkeligheden tjener et dobbelt formål - men først og fremmest tjener den som forberedelse til en passende festligholdelse af jule.

Det er ikke kun en talemåde at sige, at vi i advent bør forberede os på den kommende højtid. Jul er ikke blot en fødselsdag, og ikke kun en festligholdelse af Jesu fødsel;

den er også en tid, hvor der finder en særlig udstrømning af åndelig kraft sted. Store højtider som påske og jul - fyldte med den glæde hvormed vi alle i fællesskab slutter op om dem, når tiden er kommet hertil - er perioder, hvor der spredes nåde fra det høje; og for at vi kan være i stand til at drage fordel af denne udstrømning er det udmærket, at vi bevidst indgår i en periode med justering eller forberedelse af os selv. Vi modtager mere, hvis vi på passende måde forbereder os herpå. I adventstiden bør vi derfor dagligt berede os selv ved at tænke på Kristi fødsel og den indvielse, som fødselen betegner.

De fire søndage i advent er hel-
ligt mystikken i kristendom-
mens indre lære og betragtningen af
de fire kvaliteter i den første indvi-
else – skelneevne, fri for begær, god
adfærd og kærlighed, men der findes
intet spor af dette i vor tids kirketje-
neste bortset fra den gamle tjeneste
med brugen af farven rosa i stedet
for violet, der er farven for tredje
søndag i advent. Som det forklares i
vores liturgi (og mere fyldestgøren-
de i bogen Læren om Sakramenter-
ne) benytter kirken sig af forskellige

vibrationshastigheder, der viser sig
for vore øjne som farver, som hjælp
til at menigheden igennem kirkeåret
lettere kan lære de forskellige lektion-
er, der tilbydes. I forberedelsespe-
rioderne (advent, faste og vigilierne)
er den bedste farve lilla på grund af
dens aktiniske, gennemtrængende
og rensende egenskaber. Omtrent
midt i advent- og fasteperioderne
finder vi en søndag, hvor farven rosa
foreskrives, og forskellige årsager
hertil har været fremført. Som følge
af visse besynderlige misforståelser
er disse forberedende perioder efter-
hånden blevet betragtet som bodsag-
tige og sorgfulde perioder, og man
formodede at den rosafarvede søn-
dag var indlagt som en slags formil-
dende faktor i sorgen – en moment-
vis lindring midt i strengheden og
askesen. En mere rigtig teori går ud
på, at da det eneste virksomme mo-
tiv i vore forsøg på selvrenselse er
vores kærlighed til Gud, har denne
dramatiske ændring af farven midt
i en periode til formål at minde os
om, at dyb og sand hengivenhed må
ligge bag og gennemtrænge alle vore
bestræbelser, hvis der skal være håb
om at opnå succes. Så meget kan vi
endnu finde af den glæde, som burde
kendetegne hele perioden; for det er
ikke gennem frugtesløs sorg, men
gennem fast beslutsomhed og ønske
om at forsage sorgen, at vi kan gøre
os egnede til at få det bedste ud af
den strålende højtid, der nærmer sig.

Den katolske kirke har altid erkendt adventsperiodens duale beskaffenhed – at den er en forberedelse til genkomsten af Kristus, men også en festligholdelse af hans fødselsdag i forbindelse med hans sidste inkarnation på jorden. Kirken i Rom og i England taler om denne anden genkomst og anmoder sine tilhængere om at gøre sig rede hertil; og alligevel er der mange alvorlige misforståelser i den forbindelse. I kristendommens hellige skrifter er dette forhold blandet sammen med tanken om verdens ende på en sådan måde, at folk der venter Kristi anden genkomst også ser det som et tegn på at alt, de kender, går til grunde. De fleste frygter derfor dette tidspunkt. Hos de sande mystikere findes der naturligvis ikke sådanne tanker. De véd, at Gud er kærlighed, og de har aldrig frygtet manifestationer af hans tilstedeværelse, for de véd, at uanset om de ser ham eller ej, vil han altid være hos dem til dages ende.

Enhver form for frygt for Gud stammer fra misforståelser. Kristi genkomst er rigtig nok forbundet med en afslutning. Det er ikke verdens ende, men afslutningen på en tidsalder eller et system. Det

græske ord er aion, der er det samme som vores ord æon; og ligesom Kristus sagde for to tusind år siden, at den jødiske lovs verdensorden var slut – fordi han var kommet for at grundlægge en ny verdensorden, evangeliets – så vil evangeliets verdensorden slutte, når han kommer igen og grundlægger endnu en. Han vil undervise i den samme fantastiske lære; og læren vil nødvendigvis være den samme, for der er kun én Sandhed. Men måske vil den blive forklaret lidt mere tydeligt, fordi vi ved lidt mere. Den vil måske blive forkyndt i en ny klædning med nogle smukke udtryk, som vil appellere til et stort antal mennesker.

Sandheden vil være den samme, fordi den viser sig i alle eksisterende trosretninger. De forskellige retninger kan afvige meget indbyrdes i deres måde at fremføre sandheden på, men de er alle enige om den livsførelse, som de henstiller til deres tilhængere at leve. Vi oplever stor forskel mellem den ydre lære i kristendommen, buddhismen, hinduismen og i islam; men studerer vi de gode mænd i hver af de anførte trosretninger og ser på deres handlinger, vil vi opleve, at de alle taler om at leve livet på samme måde – at de er enige om de gode dyder som mennesket må besidde, samt de dårlige egenskaber mennesket må forkaste og undgå. De siger alle, at mennesket må være næstekær-

ligt, sanddru, venligt, agtværdigt og hjælpsomt over for andre. De siger, at et menneske, der er hårdt, begærligt, grusomt, upålideligt og uærligt, ikke skaber udvikling for sig selv og ikke har mulighed for succes, før vedkommende forandrer sin indstilling til livet og sin næste. Som praktiske mennesker må vi erkende, at ting af virkelig betydning i en hvilken som helst religion ikke er ubestemmelige metafysiske spekulationer om forhold, som vi alligevel ikke véd noget om med bestemthed, for de kan ikke have nogen indflydelse på vore handlinger. De vigtige ting er de forskrifter, der påvirker vort daglige liv, og som gør os til et bestemt slags menneske i forhold til vore medmennesker. Disse regler er de samme i alle eksisterende religioner; de vil også være de samme i den nye lære, uanset denne læres beskaffenhed.

Måske kan vi gå et skridt videre i en forudsigtelse i forbindelse med en ny lære, fordi der ligger visse informationsretninger åbne for os. Én af disse retninger er studiet af de tidligere lærer, der har været givet. De, der er fortrolige med tanken om Jesus som ”Den store Verdenslærer”, vil også vide, at den, der før ham havde dette store embede, var Herren Gautama, som vi også kalder Buddha. Hans særlige titel var ”Visdommens Herre”. Han gav mange

belæringer, men de var alle centreret omkring den tanke, at viden betød frelse – at verdens ondskab stammede fra uvidenhed, og at mennesket gennem uvidenhed blev ledet til begær og herfra til alle former for synd og sorger. Hvis uvidenheden derimod blev fordrevet, og mennesket kunne komme i besiddelse af fuldkommen visdom, da ville det samtidig kunne leve et fuldkomment liv og udvise en fuldkommen holdning overfor alle mennesker og alle situationer, og herved ville mennesket kunne undslippe genfødelsens evige livshjul.

Vores nuværende ”Verdenslærer” bærer navnet ”Maitreya”, hvilket betyder ”venlighed” eller ”medfølelse”; og lige som Herren Buddha blev kaldt ”Visdommens Mester”, kaldes Herren Maitreya ”Kærlighedens eller medfølelsens Herre”. Den store centrale sandhed, som han vil understrege, er, at det onde i verden stammer fra mangel på kærlighed og broderskab – at hvis mennesket vil lære at holde af og indtage en gensidig broderlig holdning, da vil al ondskab forsvinde, og den gyldne tidsalder vil oprinde. Ikke med det samme

– det vil være for meget at håbe på
– men menneskene vil i det mindste
begynde at forstå og indse, hvor me-
get mere der er at vinde i den retning
frem for at fortsætte i uvidenhedens
og ondskabens retning. Vi kan se,
hvor fremherskende denne holdning
var i hans tidligere liv.

Herren Maitreya har vist sig to
gange tidligere – som Krishna
på Indiens sletter og som Kristus i
Palæstinas bjerge. I inkarnationen
som Krishna var det fremherskende
træk hele tiden kærlighed. Krishna-
barnet samlede mennesker omkring
sig, der alle følte den dybeste og mest
intense hengivenhed for ham. Selv i
dag videreføres den religion, som
han grundlagde, gennem den mest
rørende hengivenhed og den mest
vidunderlige følelse af tilknytning
til Krishnabarnet. Over hele Indien
tilbeder mange millioner tilhængere
stadig ham; og essensen af deres til-
bedelse er en følelse af den dybeste
hengivenhed for ham – en hengiven-
hed mere rørende, mere intens end
noget, jeg nogen sinde har oplevet i
kristendommens munkesamfund.

Ved hans næste fødsel i Palæ-
stina var kærligheden igen det
centrale budskab i hans lære. Han
sagde: ”Dette er mit bud, at I skal el-
ske hinanden, ligesom jeg har elsket
jer”. Han bad om, at hans disciple
ville være ét med ham, som han var
ét med Faderen. Han nærmeste di-

scipel, Johannes, holdt meget fast
i den samme tanke: ”Den, der ikke
elsker, kender ikke Gud, for Gud er
kærlighed”. Johannes blev meget
gammel (over hundrede år), og da
han højt op i alderen ikke mere var
i stand til at give længere taler, men
blev båret rundt i en stol blandt de
yngre mennesker, var hans ord til
dem altid: ”mine kære, lad os elske
hinanden”. Vi har således visse til-
kendegivelser af, at ”Verdenslære-
ren” i de to tidligere inkarnationer
også havde læren om kærlighed som
det centrale punkt.

Ien lille bog Ved Mesterens Fødder
– oversat til dansk finder vi nogle
belæringer, der blev givet til en ung
inder af én, der selv var en discipel
af ”Verdenslæreren”. Dens formål
er, på den mest enkle måde at frem-
føre de egenskaber, der kræves for
at opnå indvielse. Der er ingen my-
stik vedrørende disse kvalifikationer,
for de er givet i bøger i forbindelse
med de forskellige religioner og er
velkendte for alle, der studerer disse
områder. I disse forskellige præsen-
tationer er der imidlertid plads for
store variationer såvel i indlærings-
metode som i oversættelsen af visse

af de faglige vendinger, der er benyttet. I denne lille bog kan vi ikke andet end blive slået af, hvor gennemsyret den er af den samme kærlighedsånd. Den endelige betingelse, det intense ønske om forening med den Højeste udtrykkes i denne bog som kærlighed, baseret på at den Højeste, med hvem vi ønsker at blive ét, selv er kærlighed. Jeg anbefaler stærkt denne lille bog til alle medlemmer af vor kirke. På mange måder vil man finde den værdifuld som vejleder, for den viser os klart, på hvor mange måder vore nuværende livssituationer berøres af dette høje kærlighedsideal.

Når vi læser vor kristne bibel, mener jeg, vi bør huske på, at sproget heri for en stor del er symbolsk. Jeg skal ikke kunne sige, om alle forfatterne til teksterne vidste, hvad sproget betød. Det mener jeg faktisk ikke, de gjorde. Jeg tror derimod, at de på mange områder blev narret, fordi de lagde Kristus ord i munden hvoraf fremgik, at han regnede med at komme tilbage i løbet af kort tid. Igen og igen læser vi, at han siger: ”Der er mange her tilstede, der ikke vil være borte, før jeg kommer igen”; vi véd nu, at der indtil videre er gået to tusinde år siden da.

Tanken om verdens undergang er en misforståelse. Man kunne sige: ”Nogle kristne tager det bogstaveligt. Hvordan véd vi, at det er en misforståelse?” I liberal katolsk

kirke tilbeder og følger vi den levende Kristus. Ikke blot en Kristus der levede for to tusinde år siden, men en Kristus, der lever og inspirerer sin kirke i dag. Lad os være helt på det rene med at han ikke kommer for at ødelægge verden, men for at belære os. Han kommer for at regere, men han vil regere i vore hjerter, for hans kongerige er ikke af denne verden.

Hvordan skal vi berede os på hans genkomst? Først og fremmest gennem uselvished og ved at tjene andre i hans navn. Dyder som hengivenhed, standhaftighed og venlighed trænger til at blive udviklet hos os alle. I hans tjeneste er der fuldstændig frihed, og han har fortalt os, at den, som tjener den mindste af sine brødre, tjener Kristus. Det må være vor forberedelse til hans genkomst.

Advent er ikke en frygtens tid, men en glædens genkaldelse og en endnu større glædelig forventning om noget, der skal komme. Vores holdning kan udtrykkes i de gamle ord:

Glæde! Glæde! Emanuel

Skal komme over jer, O, Israel.

En personlig oplevelse af livet som karmelithonne

Klosterliv og mystik

Af Lise Ollendorff

Der findes flere forskellige former for klosterliv i forskellige trosretninger. Jeg vil i denne artikel koncentrere mig om mit forhold til den romerskkatolske klosterorden Karmelitterordenen, der er en lukket kontemplativ klosterorden. Derefter vil jeg sige noget om hvad det kontemplative klosterliv har betydet for mig og hvordan klostertanken har præget mit trosliv og mit forhold til liberal katolsk kirke (LKK).

Klosterliv og romerkirken.

Nogle katolske klostre er det man kalder åbne og udadrettede med konkrete opgaver i 'verden'. Andre er de såkaldte kontemplative klosterordner, hvor munke og nonner lever i en lukket klausur i bøn for verden. De kommer aldrig udenfor klausuren og der kommer heller aldrig nogen ind, undtagen i særlige nødstilfælde. Denne form for klosterliv har ikke udadvendte opgaver men koncentrerer sig udelukkende om bønnen hele dagen under en eller anden form uanset, hvad de har af gøremål i dagens løb. Der vil altid

være praktiske opgaver i et kloster så det kan fungere.

Karmelitklostrets dagsordning (kan variere): Tidebønnerne fordelt over dagen; (Laudes, Terts, Sekst, Non, Vesper, Komplet, Matutin (natbøn)), Indre bøn (meditation 2 gange en time dagligt), Eukaristi, arbejde, åndelig læsning, rekreation, spise og søvn.

Klostrets opgave.

Klostret er, som jeg ser det, en form for åndelig kraftstation, der sender Kristi kraft og velsignelse ud gennem bønnen og den daglige eukaristifejring. I den romerskkatolske forståelse lever de i deres kloster for menneskehedens frelse, gennem forbøn, askese, arbejde, kærlighed til hinanden (den altruistiske). De stræber i karmel efter at blive forenet med Kristus gennem kontemplation. De aflægger løfter for livet efter en prøvetid om fattigdom, kyskhed og lydighed over for deres overordnede i klostret og således også over for kirken. De lever efter en fastlagt klosterregel, der er i overensstemmelse med den katolske kirkes dogmatik og tro. Denne tro og dogmatik er ikke på alle, men på mange måder i modsætning til teosofien som den

esoteriske kristendom som LKK bygger på.

Men samtidigt med at søstrene må leve i lydighed mod kirken og dens stramme dogmatik er det vigtigste i klosterlivet for mig at se, at det er opbygget ud fra en lang bøns- og mystik-tradition der også er indeholdt i den katolske tradition. Det er denne mystik og bønner som jeg altid har været draget af, og som har paralleller i LKK. Romerkirken indeholder nemlig, sammen med og til trods for dogmatikken og dens negative frelsesforståelse, en rigdom af meditatív inspiration og viden om spiritualitet, der stikker meget dybt. Den mystiske bøn og trospraksis er i kirkehistoriens forløb helt afgjort inspireret af mennesker med en høj udvikling, og mange på mesterstadiet, der har inkarneret sig for at hjælpe kirken og mennesker til at komme ud af den fastlåste negative dogmelære.

Helgeners indflydelse.

Disse mennesker har gennem deres liv forsøgt at inspirere kirken, og efter at de er døde er de blevet ophøjet til helgener og nogle lige frem til kirkelærere. Hvis disse mennesker havde haft bedre og friere spillerum, er jeg sikker på at dogmatikken havde været væk i dag, men kirken sidder nu og har siden Nikæa-konciliet i 325 e.kr. siddet tungt på sin træge negative dogmelære og er og har ikke været let at flytte med. Men alligevel er det lykkedes disse store helgener at indgyde en stor mystisk skat til kirken, mere end den selv ved! Blandt disse helgener er Teresa af Avilla og Johannes af Korset som med deres mystiske bønserfaring har fornyet og revideret kirkens mystik og spiritualitet, gennem karmeliterordenen som var deres virkested. Efter mange besværligheder har deres fornyelse fået kirken velsignelse, vel at mærke så langt som det kunne accepteres.

Mig, karmelitklostret og LKK

Det er netop i et karmelitkloster, jeg har været i 1½ år fra 1994-95. At leve i bøn og kontemplation, at leve i denne mystik og meditation, at leve fra mit inderste hvor Kristus er, at give mit liv til Kristus var min længsel og grunden til at jeg indtrådte i Karmel.

Jeg har i min grund siden jeg var 10 år følt mig draget af religiøst liv med Gud, og som oftest i form af klosterlivet. Følelsen af at komme hjem var der tydeligt da mine forældre konverterede til katolicismen da jeg var 9-10 år. Følelsen af tiltrækning til og interessen for et religiøst liv har gennemtrængt min sjæl og ånd igennem mange år og har påvirket mit liv og mine tanker. Jeg har tydeligt altid haft kontakt med noget dybere åndeligt i mig selv, og det har altid givet mig livsvilje og mod på at kæmpe videre, når det har været svært at være til. Tanken om klosterliv har bølget frem og tilbage gennem mit liv, på overfladen påvirket af omgivelsernes opfattelse af mig og det jeg tænkte og troede, og det langt fra altid med støtte og opmuntring. Så tvivlen på mig selv har også været der. Min tro har da jeg var i 20-erne gradvist ændret sig fra at være romerskkatolsk kristen og til at være mere teosofisk, gnostisk kristen. Så 'klosterlivs-tiltrækningen' har i årenes løb haft forskelligt udtryk.

I min barndom og ungdom var det katolsk klosterliv det gjaldt, senere fik det i perioder andre farver hjulpet godt på vej af esoterisk visdom bla. gennem LKK. Det stod på mange måder i modsætning til et katolsk klosterliv. Alligevel har der hele tiden været en grundtone af et ønske om et liv med Gud. I 1994 ef-

ter min fars død, gjorde jeg som 44-årig så alvor af det og indtrådte i karmeliterklostret i Sverige. Følelsen af en dybe kaldelse var kommet igen og jeg var nødt til at prøve at gøre alvor af det. Men dybt inde i mig vidste jeg godt at den ikke gik. Jeg var alligevel alt for esoterisk i min tro til at kunne leve et liv i lydighed i en traditionel katolsk sammenhæng som karmelitklostret var og er. Der er dog mange aspekter af livet som karmelit som jeg var glad for og stadig er glad for og tager med mig ind i liberal katolsk kirke, nemlig bøn- nen og mystikken.

Hele min grund har været i klostrets dybeste spiritualitet så det var meget svært for mig at gå ud igen. Men ud måtte jeg, for min tro var for anderledes. Jeg var nødt til at finde et andet udtryk for min kaldelse end romerskkatolsk nonne. Jeg måtte tænke om, give slip på det gamle og starte på en ny måde, der mere passer overens med min mere teosofiske forståelse af kristendommen. Den nye måde er repræsenteret i det LKK står for, en esoterisk kirke med dybe rødder i katolsk tradition, uden dogmatik og frygt for evig straf. En kirke dybt forankret i kristendommen med teosofisk eller esoterisk grundlag. Den kirke ønsker jeg at virke i og udvikle mig igenem.

Foredragsrække

Maria Mysterier

Mysterium betyder en hemmelighed, og det er noget, der er skjult for vore fem sanser og for vor almindelige bevidsthed. Mysterier er gemt bag et slør af symboler, som findes i ord og sprog, i billeder, i figurer, i arkitektur, i musik, i farver. Bag symbolerne gemmer sig kundskaber og visdom om menneskets udvikling og om vor forbindelse med de indre verdener.

Maria anvendes som symbol for mange forskellige aspekter, f.eks. Maria som *Moder Jord* eller det laveste stof-aspekt, Maria som *Sjælen* og Maria som *Verdensmoderen*, det højeste feminine guddommelige aspekt.

Maria er det store forbillede for os mennesker og viser ved sit eksempel idealet '*at være menneske*'. Hun er den første og den ypperste discipel, der undfanger Kristus-bevidstheden i sig.

Denne foredragsrække vil i ord, symboler og meditation give et indblik i forskellige aspekter og forståelser af Maria-skikkelsen.

Hvert foredrag vil behandle et eller flere aspekter, og hver gang vil vi tage et trin på den vej, som disciplen Maria gik fra det øjeblik, hvor hun undfanger Kristus i sig og frem til hun bliver kronet i himlen.

Foredragene vil hænge sammen, men vil kunne høres og opleves enkeltvis. Forud for foredragene vil der være sangmesse kl. 11.00.

Arrangør:	Maria Magdalena Kirken, LKK Hillerød
Sted:	Hansensvej 10 1.tv, Hillerød
Tid:	27. oktober 2013 kl. 13.30 -16.30 (første foredrag)
Pris pr. foredrag:	175 kr.
Tilmelding:	Birgit Ljungdahl
Tlf:	61 31 91 93
Email:	birgit@lkk-dk.dk

Tilmelding senest d. 14. oktober. Man tilmelder sig ét foredrag af gangen.

Nyheder og program juni – september

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Hansensvej 10, 1.tv., indgang gennem gården, 3400 Hillerød

Konto: 0890 2121561

Nyt fra Maria Magdalenes Kirke

Det har været en stille og varm sommer, hvor vi sluttede den 22 juli på Maria Magdalenes dag. Det er ved at blive en tradition. Vi starter igen søndag d. 13. oktober.

Vi har hele foråret haft tjenester hver anden uge, hvilket fortsætter efterår/vinter, dog vil der i december blive holdt tjenester alle adventssøndagene - traditionen tro - idet det er tredje år vi fejrer kirkeåret og julen på denne måde.

Efter tjenesten den 27/10 holder Else Marie Post foredrag om Maria Mysterierne. Det bliver den første af fire dele, anden del kommer til foråret. Datoen er endnu ikke fastlagt.

Else Marie Post's bog om Maria Mysterierne kan købes via Maria Magdalenes kirke. Bogen koster 279 kr. + forsendelse.

Tjenesteliste

Der er åbent fra kl. 10.30 - 14.00 på alle tjenestedage. Medbring madpakke så spiser vi sammen efter tjenesten. Der serveres the/kaffe.

Sønd. d. 13. oktober, kl. 11.00

Sangmesse, 20. søndag efter Trinitatis. Farve: hvid. Motto: Sindsro

Sønd. d. 27. oktober, kl. 11.00

Sangmesse, Sankt Rafael. Farve: rød.

Kl. 14.00 Foredrag - se forrige side

Tirsd. d. 10. november, kl. 11.00

Sangmesse, 24. søndag efter Trinitatis. Farve: hvid. Motto: sindets åbenhed

Sønd. d. 24. november, kl. 11.00

Sangmesse, Søndag før advent. Farve: rød. Motto: Uvidenhedens ophør - en dag viet Helligånden.

Sønd. d. 1. december, kl. 11.00

Sangmesse, 1. søndag i advent. Farve: violet. Motto: skelneevne.

Sønd. d. 8. december kl. 11.00

Sangmesse, Marias ubesmittede undfangelse. Farve: hvid.

Sønd. d. 15. december, kl. 11.00

Sangmesse, 3. søndag i advent (gaudete søndag). Farve: rosa. Motto: kærlighed.

Sønd. d. 22. december, kl. 11.00
Sangmesse, 4. søndag i advent. Farve: violet. Motto: Ret handlemåde.

Tirsd. d. 24. december, kl. 23.30
Sangmesse, Herrens fødsel. Farve: hvid/gylden.

Sønd. d. 29. december, kl. 11.00
Sangmesse, 1. søndag efter jul. Farve: hvid.

Onsd. d. 1. januar, kl. 11.00
Sangmesse, nytårsdag. Farve: hvid.

Sønd. d. 5. januar, kl. 11.00
Sangmesse, 2. søndag efter jul. Farve: hvid

Mand. d. 6. januar, kl. 11.00
Sangmesse, Helligtrekongers dag. Farve hvid.

Sønd. d. 19. januar, kl. 11.00
Sangmesse, Søndag i festugen for Herrens dåb. Farve: hvid

Sankt Gabriels Kirke, Århus

Lysets Hus, Posthussmøgen 11C, 8000 Aarhus C

Konto: 1551 2377195

Tjenesteliste

Efter søndagsmessen kan man købe en let frokost (20 kr.). Herefter vil der være samtale/diskussion af forskellige kirkelige emner.

Sønd. d. 20. oktober, kl. 11.15
Messe og helbredelsestjeneste, 21. søndag efter Trinitatis. Farve: grøn. Motto: udholdenhed.

Sønd. d. 17. november, kl. 11.15
Messe og helbredelsestjeneste, 25. søndag efter Trinitatis. Farve: grøn. Motto: oprigtighed og talens kontrol.

Sønd. d. 15. december, kl. 11.15
Sangmesse og helbredelsestjeneste, 3. søndag i advent (gaudete søndag). Farve: rosa. Motto: kærlighed.

Tirsd. d. 24. december, kl. 11.15
Sangmesse og helbredelsestjeneste, Herrens fødsel. Farve: hvid.

Sønd. d. 12. januar, kl. 11.15
Messe og helbredelsestjeneste, søndag i festugen for helligtrekonger. Farve: hvid.

Sankt Rafaels Center, Midtjylland

Roevej 6, 8643 Ans By

Tjenesteliste

Sønd. d. 6. oktober, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, Sankt Frans af Assisi. Farve: hvid.

Sønd. d. 3. november, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, Alle sjæles dag. Farve: violet.

Sønd. d. 1. december, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, 1. søndag i advent. Farve: violet. Motto: skelneevne.

Sønd. d. 5. januar, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, Helligtrekongers dag. Farve: hvid.

Sønd. d. 2. februar, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, Herrens fremstilling i templet, kyndelmisse. Farve: hvid.

Helligåndskirken, København

Brumleby 103, 2100 København Ø

Konto: 8411 4091013

Nyt fra Helligåndskirken

Helligåndskirken har i den forløbne sæson nydt godt af et fint fremmøde til vore lægmandstjenester. Vi har haft besøg af biskop Uffe og af præsten Mikael Hallgren fra Göteborg. Indtil vi finder egnede lokaler fortsætter vi med månedlige tjenester hos Simone Andersen.

Ring gerne i forvejen tlf. 8161 9320.

Sønd. d. 17. november, kl. 19.00

Mariaandagt, kompletorium og benediktion.

Sønd. d. 15. december, kl. 19.00

Mariaandagt, kompletorium og benediktion.

Sønd. d. 23. januar, kl. 19.00

Mariaandagt, kompletorium og benediktion.

Tjenesteliste

Sønd. d. 20. oktober, kl. 19.00

Mariaandagt, kompletorium og benediktion.

Biskop CW Leadbeaters oratorium

Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde

Nyt fra Leadbeaters oratorium

Den 30. juli indviedes det seneste liberalkatolske kapel i Danmark. Oprindeligt var det blot tænkt som et *capella privata* eller et *oratorium*, men fra efteråret lukker det nu op med en offentlig messe om måneden.

Messerne er med musikunderstøttelse fra et skjult musikanlæg og den inddirekte belysning skifter fra søndag til søndag med den aktuelle liturgiske farve.

Kapellet er tilegnet den ene af vor kirkes fædre, tidligere præsiderende biskop CW Leadbeater, som er kendt for bogen *læren om sakramenterne*. I forbindelse med det intensive oversættelsesarbejde med denne bog, havde jeg ofte følelse af at være meget tæt på forfatteren. Den uvurderlige indsigt og dybe forståelse for den ceremonielle magi som dette værk bibringer, gjorde det meget naturligt, at tilegne kapellet til Leadbeater.

Det er intentionen med kapellet, at skabe et center for den sakramentale kraft på Midsjælland. Det er også årsagen til at det åbner op for regelmæssige offentlige tjenester, da flere medarbejdere i Herrens tjeneste kan udrette et større arbejde end én person kan.

Tjenesteliste

Alle er velkommen, men da kirkerummet desværre har et begrænset antal pladser, må deltagelse i tjenesterne meldes senest dagen i forvejen på tlf/sms 7227 6727 eller mail kenneth@lkk-dk.dk.

Sønd. d. 6. oktober, kl. 10.30
Sangmesse, Sankt Frans af Assisi.
Farve: hvid.

Sønd. d. 3. november, kl. 10.30
Sangmesse, alle sjæles dag. Farve: violet.

Sønd. d. 1. december, kl. 10.30
Sangmesse, 1. søndag i advent. Farve: violet. Motto: skelneevne.

Sønd. d. 29. december, kl. 10.30
Sangmesse, 1. søndag efter jul. Farve: hvid.

Sønd. d. 26. januar, kl. 10.30
Sangmesse, søndag i festugen for forklarelsen på bjerget. Farve: hvid.

The Science of the Scaraments
CW Leadbeaters hovedværk om
liberal katolsk kirke
er nu oversat til dansk;

Læren om sakramenterne

og udgivet på cd-rom.

Den kan købes for 150 kr. ved henvendelse til

Kenneth Christensen

7227 6727 / kenneth@lkk-dk.dk

og indsættelse af beløbet på

konto 8411 4094608

